

Taylor Jenkins Reid

MALIBU'DA SON PARTİ

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

Malibu yanıyor.

Bu, Malibu'nun zaman zaman yaptığı bir şeydir.

Ortabatı'nın düzlüklerini hortumlar sarar. Güney Eyaletleri'ni seller götürür. Meksika Körfezi'nde kasırgalar kopar.

Ve Kaliforniya yanar.

Bölge, M.Ö. 500 yılında Çumaşların yaşadığı dönemde de zaman zaman yanardı. 1800'lerde İspanyol sömürgecileri bölgeyi ele geçirdiğinde yandı. 4 Aralık 1903'te, Frederick ve May Rindge şimdilerde Malibu olarak bilinen kara uzantısını sahiplendiğinde yandı. Alevler kıyı şeridinde elli kilometre boyunca yayıldı ve Viktoryen tarzdaki yazlık evleri yok etti.

Malibu 1917 ve 1929'da, ilk film yıldızlarının oraya gitmesinden epey sonra yandı. 1956 ve 1958'de, kaykaycılar ve plaj güzel-leri kıyılarına damladığında yandı. 1970 ve 1978'de, kanyonlarına hippiler yerleştikten sonra yandı.

1982, 1985, 1993, 1996, 2003, 2007 ve 2018'de yandı. Aradaki dönemlerde de.

Çünkü yanmak Malibu'nun doğasında var.

* * *

Malibu'nun sınırında MALIBU, 45 KİLOMETRELİK GÜZEL MANZARA yazan bir tabela durur. Uzun, ince kasaba –hemen hemen elli kilometrelik ince sahili kucaklayan bir bölge– okyanustan ve dağdan müteşekkildir ve Pasifik Sahili Otoyolu ya da PSO olarak bilinen iki şeritli bir yolla ikiye bölünür.

PSO'nun batısında Pasifik Okyanusu'nun kristal mavisi dalgalarına evsahipliği yapan sıra sıra kumsal uzanır. Sahil boyunca pek çok bölgede otayolun kenarı manzara için yarışan, dar ve yüksek yazlık evlerle doludur. Sahil şeridi girintili çıkıntılı ve taşlıktır. Dalgalar canlı ve berraktır. Hava mis gibi deniz kokar.

PSO'nun hemen doğusunda da devasa, çorak dağlar uzanır. Ufuk hattını doldururlar; çöl çalıları ve yabancı ağaçlarla, ince çalı örtüsüyle dolu olduğundan dağlar sarımsı yeşil ve toprak rengidir.

Bu topraklar kurudur. Tam bir kibrit kutusu. Rüzgârla kutsanmış ve lanetlenmiş.

Yerel Santa Ana rüzgârları dağlardan ve iç kısımdaki vadilerden kıyıya doğru eser, sıcak ve kuvvetlidir. Efsaneye göre bu rüzgârlar kaos ve düzensizliğin temsilcileridir. Ama aslında onlar sadece hızlandırıcıdır.

Kuru çöl ormanında küçücük bir kıvılcım birden parlamaya başlayabilir, turuncu ve kıpkırmızı alevler yanar durur. Toprağı yutar ve göğü saran kalın, siyah bir duman solur, güneşi kilometrelerce soldurur, kar gibi kül yağar.

Bitki örtüsü –çalılar, fundalıklar ve ağaçlar– ve evler –kulübeler, malikâneler ve bungalovlar, çiftlikler, bağlar ve tarlalar– duma-na boğulur ve arkalarında kavruk bir toprak bırakır.

Ama bölge yeniden gençleşir, yeni bir şeyler yetiştirmeye hazırdır.

Yıkım. Ve küllerden yeniden doğma. Yangının hikâyesi.

* * *

Malibu'da 1983'te başlayan yangın kurak tepelerde değil, kıyı şeridinde çıktı.

27 Ağustos Cumartesi günü, 28150 Cliffside Yolu'nda –Nina Riva'nın evinde– Los Angeles tarihinin en nam salmış partilerinden biri esnasında başladı.

Her yıl düzenlenen parti, gece yarısına doğru tamamen kontrolden çıktı.

Sabah 7'ye geldiğinde, Malibu'nun sahil şeridi alevlere boğulmuştu.

Çünkü nasıl ki Malibu'nun doğasında yanmak varsa, o partideki birinin doğasında da ortamı ateşe vermek ve dönüp gitmek vardı.

27 Ağustos 1983, Cumartesi

Birinci Kesim

07:00 - 19:00

07:00

Nina Riva, gözlerini bile açmadan uyandı.

Bilinci yavaş yavaş, sanki sabahı usulca algıyormuş gibi yerine geldi. Gerçeği –yaklaşık on iki saat içinde yüzlerce insanın evine doluşacağını– hatırlamaya başlayana dek yatağında yattı ve göğsünün altında sörf tahtasıyla suyun içinde olduğunu hayal etti. Kendine geldiği anda, başına gelen rezaleti bu akşam gelecek olan herkesin biliyor olacağını idrak etti.

Kirpiklerinin perdesini aralayıp dışarı göz atmadan inledi.

Nina dikkatle dinleseydi, falezin aşağısına çarpan okyanusun sesini –uzaktan– duyabilirdi.

Kardeşleriyle birlikte büyüdüğü Eski Malibu Yolu'ndakine benzer bir ev alacağını hayal etmişti hep. PSO kıyısında, ayaklıklar üzerine yapılmış, denize doğru uzanan kırık dökük bir bungalov. Pencerelelere sıçrayan deniz suyuna, yarı çürük tahtaların ve paslanmış metallerin ayağının altındaki zemini tutuşuna dair sevgi dolu anıları vardı. Verandasında dikilmek ve suların yükselişini görmek, hemen aşağıda dalgaların gürültüyle kıyıya çarpışını duymak istiyordu.

Ama Brandon bir falez üzerinde yaşamak istemişti.

O yüzden de gidip Point Dume bölgesindeki falezlerde, sahil şeridinin on beş metre yukarısında kalan, hemen önünde dik ve kayalık bir yokuşun ve dalgaları kıran basamakların bulunduğu bu cam ve betondan malikâneyi almıştı.

Nina su sesini duyabilmek için kendini vererek dinledi ve gözlerini açmadı. Neden açacaktı ki? Göreceği hiçbir şey yoktu.

Brandon yatağında değildi. Brandon evde değildi. Hatta Brandon Malibu'da bile değildi. Pembe alçısı ve yeşil palmyeleriyle Beverly Hills Hotel'deydi. Günün bu erken saatinde Carrie Soto'ya sarılmış uyuyordu büyük ihtimalle. Uyandıığında muhtemelen o koca ellerinden birini kaldırıp kadının saçlarını yüzünden çekecek ve boynunu öpecekti. Sonra da muhtemelen Amerika Açık için birlikte hazırlanmaya başlayacaklardı.

Öf.

Nina, Carrie Soto'dan kocasını çaldığı için nefret etmiyordu çünkü kocalar çalınmazdı. Carrie Soto hırsız falan değildi; Brandon Randall haindi.

Nina Riva'nın *Now This* dergisinin NINA'NIN KALP YARASI: AMERİKA'NIN ALTIN ÇİFTİNİN BİR YARISI NASIL TERK EDİLDİ manşetiyle çıkan 22 Ağustos tarihli sayısının kapağında olmasının tek nedeni *Brandon*'dı.

Profesyonel tenisçi kocasının onu tenisçi metresi uğruna ulu-orta terk etmesine ayrılmış koca bir yazı vardı.

Kapak fotoğrafı yeterince pohpohlayıcıydı. O yıl Maldivler'de yaptığı bir mayo çekiminden bir kare seçmişlerdi. Üzerinde fuşya rengi, derin kesim bir bikini vardı. Koyu kahve gözleri ve kalın kaşları; güneş ışığıyla aydınlanan, azıcık ıslak görünen, hafif dalgalı uzun kahverengi saçlarıyla çevreleniyordu. Tabii bir de o meşhur dudakları vardı. Dolgun altdudağın üzerinde daha ince bir üstdudak – babaları Mick tarafından meşhur edildiğinden beri verilen adla Riva dudakları.

Orijinal fotoğrafta Nina bir sörf tahtası tutuyordu. 183 cm, pervaneli, sarı beyaz Town & Country. Kapakta onu kesmişlerdi. Ama o bunlara çoktan alışmıştı.

Derginin içinde Nina'nın üç hafta önce Ralphs marketlerinden birinin otoparkında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Beyaz bir bikini giymiş, üzerine de çiçekli yazlık elbisesini geçirmişti. Virginia

Slims tttryor ve elinde altılı Tab paketi taşıyordu. Dikkatle bakarsanız ağladığını anlayabilirdiniz.

Hemen yanına babasının altmışların ortasından bir fotoğrafını iliştirmişlerdi. Adam uzun boylu, esmer ve geleneksel anlamda yakışıklıydı; mayosunun üzerine giydiği Hawaii gömleği ve sandaletleriyle Trancas Market'in önünde dikilmiş, bir elinde market poşeti tutarken Marlboro'sunu iēiyordu. Fotoğrafların zerine ARMUT, RIVA AğACININ ÇOK DA UZAğINA DşMEDİ diye başlık atmışlardı.

Kapakta Nina'yı ünlü bir adamın terk edilmiş karısı olarak resmetmişlerdi, iēerideyse ünlü bir adamın kızı. Bunu ne zaman düşünse ēenesi kasılıyordu.

Nihayet gözlerini aētı ve tavana baktı. Yataktan ēıktıđında üzerindeki külot dışında ēıplaktı. Beton basamaklardan seramik dşeli mutfağa doğru ilerledi, arka bahēesine bakan sürgülü cam kapıları aētı ve verandaya ēıktı.

Tuzlu havayı iēine ēekti.

Sabah saatlerinde sıcak henüz bastırmamıştı; bütün kıyı kasa-balarını dolaşan rüzgâr aēik denize doğru esiyordu. Nina ēimenlerin sert kenarlarını ayak parmaklarında hissederek mükemmel kesilmiş ēimlerin üzerinde yürürken omzuna vuran rzgrı hissedebiliyordu. Falezin kıyısına gelene kadar yürüdü.

Oradan ufka baktı. Okyanus mürekkep mavisiydi. Güneş gök-yüzüne yerleşeli daha bir saat falan olmuştu. Martılar denizin üzerinde alēalıp yükselirken tiz ēıđlıklar atıyorlardı.

Nina iyi dalga olduğunu, Küçük Dume'a doğru berrak bir şişmenin ilerlediğini görebiliyordu. Bir dalga kümesinin gelişini ve kullanılmadan geri ēekiliřini izledi. Bir trajedi gibiydi. O dalgalar kendi başlarına kıyıya vuruyordu ve onları sahiplenene kimse yoktu.

O sahiplenirdi.

Okyanusun her zamanki gibi onu iyileştirmesine izin verirdi.

Kendi seēmediđi bir evde olabilirdi. Neden evlendiğini bile hatırlayamadığı bir adam tarafından terk edilmiş olabilirdi. Ama Pasifik onun okyanusuydu. Malibu onun eviydi.

Brandon'ın asla anlamadığı şey, Malibu'da yaşamının görkeminin lüks içinde yaşamaktan değil, ham doğasından geldiğiydi.

Nina'nın gençliğindeki Malibu daha kırsal bir yerdi; inişli çıkışlı tepeler, çamurlu patikalar ve mütevazı kulübelerle doluydu.

Nina'nın memleketiyle ilgili sevdiği şey, karıncaların mutfak tezgâhlarında ilerlemesi, pelikanların bazen verandanın çıkıntısına pislemesiydi. Pazara atlarıyla giden komşulardan kalan at pisliği yığınları asfaltsız yolların kenarları boyunca uzanırdı.

Nina bütün hayatı boyunca bu küçük sahil şeridinde yaşamıştı ve oranın değişmesini engellemek için yapabileceği çok az şey olduğunu hep biliyordu. O gösterişsiz çiftliklerin orta sınıf mahallelerine dönüşmesini izlemişti. Sonra da kıyıdaki koca malikânelerin diyarına dönüşmüştü. Böylesine güzel bir manzarası varken, bok gibi parası olan zenginlerin ortaya çıkması an meselesiydi zaten.

Asıl sürpriz, Nina'nın onlardan biriyle evlenmesiydi. Şimdi de hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu dünyada bir hisse sahibiydi.

Nina çok geçmeden arkasını dönecek ve yeniden eve girecekti. Mayısunu üzerine geçirdikten sonra tekrar eski yerine dönecek, falezin kenarından inip kumlardaki kulübeden sörf tahtasını alacaktı.

Ama o an yalnızca akşamki partiyi, kocasının onu terk ettiğini bilen onca insanla yüzleşmek zorunda olduğunu düşünüyordu. Kıpırdamadı. Henüz dönmeye hazır değildi.

Onun yerine hiç istemediği falezin kenarında durdu ve daha yakın olmayı arzuladığı suya baktı; sonra da sessiz yaşamında ilk kez rüzgâra karşı çığlık attı.

“Burada kal.” Jay Riva, CJ-8’inden indi, girişten atladı, çakıl taşlı araç yolunda yürüdü ve ablasının evinin kapısını çaldı.

Cevap yoktu.

“Nina!” diye seslendi. “Kalktın mı?”

Aile benzerliği çarpıcıydı. Jay de Nina gibi ince ve uzundu ama cılız değildi, daha güçlüydü. Kahverengi gözleri, uzun kirpikleri ve kısa, dağınık kahverengi saçları ona aileden gelen bir tür yakışıklılık veriyordu. Sörfçü şortu, solmuş tişörtü, güneş gözlüğü ve parmak arası terlikleriyle tam da olduğu gibi görünüyordu: Şampiyon bir sörfçü.

Jay kapıyı bir kez daha, bu kez biraz daha yüksek sesle çaldı. Hâlâ cevap yoktu.

Nina yataktan çıkana kadar kapıyı çalabilirdi. Çünkü ablasının eninde sonunda kapıya geleceğini biliyordu. Ama şimdi Nina’ya pislik yapmanın zamanı değildi. Arkasını dönüp Wayfarer gözlüğünü tekrar taktı ve jipine yürüdü.

“Bu sabah sadece ikimiziz,” dedi.

“Onu uyandırmalıyız,” dedi Kit. “Bu dalgaları kaçırmak istemez.”

Minik Kit. Jay arabayı çalıştırdı ve üç aşamalı dönüşüne başladı, arkadaki çubuklarının kıpırdamamasına dikkat etti. “O da bizimle aynı hava durumuna bakıyor,” dedi. “Şişmeyi biliyor. Kendi başının çaresine bakabilir.”

Kit bunu düşünerek pencereden dışarı baktı. Daha doğrusu arabanın kapısı olsaydı bir pencere olabilecek olan yerden dışarı baktı.

Kit ince, ufak tefek ve sıkı yapılıydı; tamamen kastan ve bronzlaşmış tenden ibaretti. Limon suyu ve güneş ışığıyla rengi açılmış

uzun kahverengi saçları, burnuna ve elmacikkemiklerine dağılmış çilleri, yeşil gözleri, dolgun dudakları vardı. Ablasının zarafet ve rahatlıktan yoksun minyatür bir versiyonu gibiydi. Güzel ama belki bir parça tuhaf. Tuhaf ama belki güzel.

“Canının sıkkın olmasından korkuyorum,” dedi Kit nihayet. “Evden çıkması gerek.”

“*Canı sıkkın* falan değil,” dedi Jay, mahalleye PSO’nun keşiştiği noktaya yaklaşırken. Önce soluna, sonra sağına bakarak dönüşünü ayarlamaya çalıştı. “Terk edildi, o kadar.”

Kit gözlerini devirdi.

“Ashley’yle ayrıldığımızda...” diye devam etti Jay. Şimdi PSO üzerinden kuzeye doğru ilerliyorlardı; dağ etekleri sağlarında, engin, berrak ve masmavi okyanus sollarında kalıyordu. Rüzgâr o kadar çok uğulduyordu ki Jay bağırarak zorunda kaldı. “Çok üzül-müştüm ama sonra aştım. Tıpkı Nina’nın da yakında aşacağı gibi. İlişkiler böyledir.”

Jay, Ashley ondan ayrıldığında neredeyse iki hafta boyunca böyle bir şeyin gerçekleştiğini bile kabul etmeyecek kadar üzül-düğünü unutmuş gibiydi. Ama Kit bundan bahsederek *kendi* aşk hayatından söz açılması riskini göze almayacaktı. Yirmi yaşındaki Kit henüz kimseyle öpüşmemişti. Üstelik bu gerçeğin ağırlığını her gün, her an hissediyordu ve kimileri diğerlerinden daha şiddetliydi. Konu aşk olduğunda abisi onunla genelde karşısında bir çocuk varmış gibi konuşurdu ve Kit de kızarırdı – kısmen utanç-tan kısmen de öfkeden.

Araba kırmızı ışığa yaklaşırken Jay yavaşladı. “Bak sana söylüyorum, muhtemelen şu anda ihtiyacı olan tek şey suya girmek,” dedi Kit.

“Nina iyi olacak,” diye yanıtladı Jay. Kavşakta başka kimse olmadıktan ışık değişmediği hâlde gaza basıp devam etti.

“Hem Brandon’ı hiç sevemedim zaten,” dedi Kit.

“Yoo, sevdim,” dedi Jay, gözünün ucuyla kardeşine bakarak. Haklıydı. Kit onu sevmişti. Çok sevmişti. Hepsi sevmişlerdi.

Araba hızlanırken rüzgâr gürlledi ve Jay bir U dönüşü yaparak arabayı County Line'da yolun kenarına; sörfçülerin yıl boyunca takıldıkları, Malibu'nun en kuzey ucundaki geniş bir kum düzlüğüne çekene kadar ikisi de konuşmadı.

Güneybatıdan gelen şişmeyle birlikte içinde sörf yapılabilecek kadar oyuk dalgalar olacaktı. Belki fazla eğimli olurlarsa biraz gösteriş bile yapılabilirdi.

Jay, iki Amerika Birleşik Devletleri Sörf Şampiyonası'nda birincilik ve üçüncülük kazanmıştı. Yıllar içinde üç kez *Surfer's Monthly*'nin kapağına çıkmıştı. O'Neill'la bir sponsorluk anlaşması. RogueSticks'ten Riva marka kısa sörf tahtası serisi tasarlama teklifi. Aynı yıl ilk Triple Crown'a katılacaklar arasında favori olmuştu.

Jay, harika olduğunun farkındaydı. Fakat aynı zamanda ilgi çekmesinin kısmen babasının kimliğinden kaynaklandığını da biliyordu ve bazen bu ikisi arasındaki ayrımı fark etmek o kadar da kolay olmuyordu. Mick Riva'nın gölgesi çocuklarının her birinin üzerine düşüyordu.

"Şu çaylaklara bu işin nasıl yapılacağını göstermeye hazır mısın?" dedi Jay.

Kit hınzır bir tebessümle başını salladı. Jay'in kibri onu hem kızdırıyor hem de eğlendiriyordu. Belirli bir kesim için Jay, anakaradaki gelecek vadeden sörfçüler içinde en heyecan verici isim olabiliyordu. Ama Kit için havası giderek bayatlayan abisiydi sadece.

"Evet, hadi gidelim," dedi.

Nazik görünlü yüzü ve kalçalarına kadar inmiş bir dalgıç kıyafetiyle kısa boylu bir adam, arabadan inen Jay'le Kit'i fark etti. Seth Whittles. Saçları ıslak ve arkaya atılmıştı. Bir havluyla yüzünü kuruluyordu.

"Selam dostum, bu sabah seni burada görebileceğimi tahmin etmişim," dedi Jeep'inin yanından dolaşan Jay'e. "Şu an tüpler tam bir klasik."

"Elbette, elbette," dedi Jay.

Seth, Jay'den bir yaş küçüktü ve okulda da bir alt dönemi-ydi. Şimdi, yetişkinliklerinde ikisi de aynı çevrede takılıyor, aynı noktalarda sörf yapıyorlardı. Jay'in içinde Seth'e karşı zafer kazanmış gibi bir his vardı.

"Büyük parti bu gece, ha?" dedi Seth. Sesinde çok hafif bir meydan okuma tınısı vardı ve Kit o an Seth'in davetli olduğundan emin olmaya çalıştığını anladı. Adam konuşmasını sürdürürken onunla göz göze geldi ve kızın varlığını daha yeni fark ediyormuş gibi gülümsedi.

"Hey," dedi.

"Selam."

"Evet, dostum, parti," dedi Jay. "Tıpkı geçen seneki gibi Nina'nın Point Dume'daki evinde."

"Harika, harika," dedi Seth bir gözüyle hâlâ Kit'i izlerken.

Seth ve Jay konuşmaya devam ederken Kit arkadan sörf tahtalarını çıkardı ve ikisini de yere bıraktı. Onları kıyıya doğru sürüklemeye başladı. Jay ona yetişti. Kendi tahtasını kardeşinin ellerinden aldı.

"Anladığım kadarıyla Seth bu akşam geliyor," dedi Jay.

"Fark ettim," dedi Kit, ipini ayak bileğine bağlarken.

"O... seni kesiyordu," dedi Jay. Daha önce kimsenin Kit'e o şekilde baktığını görmemişti. Nina'ya sürekli bakıyorlardı tabii ama Kit'e değil.

Jay küçük kız kardeşine bir kez daha, farklı bir gözle baktı. Ne yani, şimdi birden seksî falan mı olmuştu? Bu soru üzerine düşünmeye bile katlanamadı.

"Her neyse," dedi Kit.

"İyi adamdır ama bu çok tuhaf," dedi Jay. "Birilerinin küçük kız kardeşime gözlerimin önünde öyle bakması."

"Ben yirmi yaşındayım, Jay," dedi Kit.

Jay kaşlarını çattı. "Yine de..."

"Eh, neyse, zaten Seth Whittles'la öpüşeceğime öleyim daha iyi," dedi Kit ayağa kalkıp tahtasını kavrarken. "Bu yüzden uykuların falan kaçmasın yani."

Jay, Seth'in düzgün görünömlü bir adam olduğunu düşünödü. Hoştu da. Durmadan birilerine âşık olur, onları yemeğe falan götürödü. Kit'in Seth Whittles'la olması iyi fikirdi. Jay bazen onu hiç anlamıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Kit.

Jay başıyla onayladı. "Hadi gidelim."

Birlikte, daha önce hayatları boyunca sayısız kez yaptıkları gibi dalgaların içine doğru ilerlediler – bedenlerini tahtanın üzerine bıraktılar ve kollarıyla suyu yarararak yan yana ilerlediler.

Bir avuç insan çoktan sıraya girmişti. Ama dev dalgaların yanından geçerken, sudaki adamlar Jay'in onlara doğru ilerleyişini izlerken Jay'in nasıl öne çıktığı rahatlıkla görölebilirdi. Sıra gevşedi, yer açtı. Jay ve Kit en tepede tahtalarının üzerinde doğruldu.

Tüm kardeşleri uzunken, en zekileri olan Hud Riva kısaydı, diğerlerinin bedeni esnekken o tıknazdı, diğerleri yaz boyunca bronzlaşırken o güneş yanığı olurdu. Yaptığı şeyin gerçek sonuçlarını anlamak için fazla zekiydi.

PSO'nun on iki kilometre güneyindeydi, Zuma Kumsalı'na kurallara aykırı şekilde park edilmiş bir Airstream'in içinde kardeşinin eski sevgilisi Ashley'ye oral yapıyordu.

Tabii o bunu böyle ifade etmezdi. Ona kalırsa eylemin adı sevişmekti. Kalp denen organ bu olaya fazlasıyla müdahildi, neredeyse her nefesine, öyle ki aşktan daha ucuz bir şey olamazdı.

Hud, Ashley'nin tek gamzesini, yeşil-altın sarısı gözlerini ve altın-altın saçlarını seviyordu. *Antropoloji* diyememesini, ona sürekli Nina ve Kit'in nasıl olduğunu sormasını ve en sevdiği filmin *Er Benjamin* olmasını seviyordu.

Ancak güldüğünde görebileceğiniz o tek kırık dişini seviyordu. Hud'ı ona bakarken yakalarsa utanır, eliyle ağzını kapar ve daha da çok gülerdi. Hud, onun bu hâlini de seviyordu.

O anlarda Ashley sık sık ona vurur ve gözlerinde sabit bir kıvılcımla, "Kes şunu, beni utandırıyorsun," derdi. O böyle yapınca, Ashley'nin de onu sevdiğini anlardı Hud.

Ashley ona sık sık geniş omuzlarını ve uzun kirpiklerini sevdiğini söylerdi. Ailesinden farklı görünmesini hep sevmişti. Yeteneğine hayrandı – dünyaya onun fotoğraf makinesinin objektifinden baktığında, kendi gördüğünden daha güzel bir dünya görürdü. Sörfçülerin daldığı o tehlikeli sulara öylece girebilmesine ama elinde bilmem kaç kiloluk bir fotoğraf makinesiyle yüzmesine ya da bir Jet Ski'de dengede kalıp mükemmel ışığı ve Jay'in sörf tahtasında yaptığı hareketi yakalayabilmesine hayrandı.

Ashley bunun en etkileyici beceri olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa bunca yıldır üç kez *Surfer's Monthly*'nin kapağına çıkan sadece Jay değildi. Hud da çıkıyordu. Jay'in tüm meşhur çekimleri ni Hud yapmıştı. Köpüklü dalga, suyu delen sörf tahtası, denizin püskürüşü, ufuk...

Jay dalgaların üzerine çıkmayı becerebilirdi ama onu güzel gösteren Hud'dı. Hudson Riva ismi o üç sayının hepsinde yer almıştı. Hud'un Jay'e ihtiyaç duyduğu kadar Jay'in de Hud'a ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu.

Ashley'nin Hud Riva'ya baktığında ilgiye ya da övgüye ihtiyaç duymayan sessiz bir adam görmesi de bu yüzdendi. İşleriyle konuşan bir adam görüyordu. Bir oğlan çocuğu değil, bir erkek görüyordu.

Bu yüzden de Hud'a kendini daha önce hiç olmadığı kadar erkek hissettiriyordu.

Hud daha hızlı hareket ettikçe Ashley'nin solukları sığılaştı. Hud onun bedenini tanıyor, neye ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Bunu ilk kez, ikinci kez ya da onuncu kez yapmıyordu.

Bittiğinde Ashley, Hud'ı yanına çekip yatırdı. Hava bunaltıcıydı – görülmek, duyulmak ve hatta *hissedilmek* korkusuyla, öpüşecekleri zaman bile tüm camları ve kapıları kaparlardı. Ashley doğrudu ve esintinin içeri girmesi için yatağın yanındaki pencereyi araladı. Tuzlu hava nemi kesti.

Plajdaki ailelerin ve ergenlerin seslerini, kıyıya vuran dalgaları, en yakın kuledeki cankurtaranın keskin düdüğünü duyabiliyorlardı. Malibu'nun büyük kısmında plajlara erişim kısıtlanmıştı ama Zuma –PSO'ya karşı uzanan o ince kumlu ve açık kumsal– herkese açıktı. Böyle günlerde yaz tatillerine bir güzel anı daha sıkıştırılmaya çalışan aileleri Los Angeles'in her yerinden çekerti.

"Selam," dedi Ashley usulca, utangaçça ve gülümseyerek.

"Selam," dedi Hud büyülenmiş gibi.

Ashley'nin sol elinin parmaklarını kavradı ve kendi parmaklarını aralarına geçirerek oynadı.

Onunla evlenebilirdi. Bunu biliyordu. Daha önce kimse için böyle bir şey hissetmemişti ama ona karşı hissediyordu. Sanki doğduğu günden beri onu tanıyormuş gibiydi ama bunun mümkün olmadığını da farkındaydı.

Ashley'ye her şeyini, elinde ne var ne yoksa hepsini vermeye hazırdı. Hayalindeki düğünü, kaç çocuk istiyorsa hepsini. Bir kadına kendini adamanın nesi bu kadar zordu ki? Hud'a çok doğal geliyordu.

Hud daha yirmi üç yaşındaydı ama kendini bir koca olmaya, aile kurmaya, Ashley'yle bir hayat kurmaya hazır hissediyordu.

Sadece Jay'e söylemenin bir yolunu bulmalıydı.

"Öyleyse... bu gece," dedi Ashley giyinmek için kalkarken. Sarı bikini altını giydi ve ön tarafında mavi ve altın sarısı harflerle UCLA yazan beyaz bir tişört geçirdi üzerine.

"Bekle," dedi Hud doğrularak. Başı neredeyse tavana çarpacaktı. Üzerinde lacivert kadife bir şort vardı, tişört giymemişti. Ayakları kumluordu. Ayakları hep kumlu olurdu zaten. O ve kardeşleri böyle büyümüşlerdi. Ayaklarında, evlerinin zemininde, arabalarında, çantalarında ve duş giderlerinde hep kum olurdu. "Tişörtünü çıkar lütfen," dedi Hud uzanıp fotoğraf makinelerinden birini alırken.

Ashley gözlerini devirdi ama ikisi de kızın bunu yapacağını biliyordu.

Hud vizörü aşağı indirdi, dosdoğru kıza baktı. "Sen sanatın ta kendisisin."

Ashley tekrar gözlerini devirdi. "Çok ucuz bir laf bu."

Hud gülümsedi. "Biliyorum ama yemin ederim ki bu lafı gezendeki başka hiçbir kadına söylemedim." Bu doğruydı.

Ashley ellerini kaldırıp göğsünün üzerinde çapraz kavuşturdu. Tişörtünün alt tarafını tuttu ve başının üzerinden çekip çıkardı; uzun, kum sarısı saçları sırtına ve omuzlarına döküldü. O tüm bunları yaparken Hud da deklanşöre basarak onun soyunuşunun her aşamasını yakaladı.

Ashley onun objektifinde güzel görüneceğini biliyordu. Hud

çekmeye devam ederken Ashley de gitgide rahatladı, onun gözüyle görülme fikriyle birlikte güzelleşmişti. Ashley ellerini ağır ağır indirip bikini altına götürdü ve onu tutan ipleri çözdü. Üç hızlı hamleyle çıkardı.

Hud algılanamayacak kadar kısacık bir an durdu; kızın istekliliği, girişkenliği, makinesinin karşısında onun istediğinden daha da çıplak kalışı karşısında afallamıştı. Sonra devam etti. Tekrar tekrar fotoğraflarını çekti. Ashley yatağa oturup bağdaş kurdu. Hud makinesiyle ona giderek daha çok yaklaştı.

“Çekmeye devam et,” dedi Ashley. “İşimiz bitene kadar çek.” Ardından Hud’ın şortunu indirdi ve aşağı düşmesine izin vererek Hud’ı ağzına aldı. Hud, işleri bitene kadar fotoğraf çekmeye devam etti. Ashley başını kaldırıp ona baktı ve “Bunlar sadece senin için. Onları kendin tab etmelisin, tamam mı? Ama artık sonsuza kadar sende kalacaklar. Çünkü seni seviyorum,” dedi.

“Tamam,” dedi Hud, onu hâlâ şaşkınlıkla izlerken. Aynı anda bir sürü inanılmaz şeydi bu kız. Bu denli kırılğan olabilecek kadar kendinden emin. Cömert ama kontrollü. Onun yanındayken, Ashley onu heyecanlandırduğunda bile hep çok sakin hissediyordu.

Ashley ayağa kalktı ve bikini altını tekrar bağlayıp tişörtünü üzerine geçirdi. “Evet, diyordum ki bu geceki parti...” Ashley tepkisini görmek için Hud’a baktı. “Bence ben gelmesem daha iyi.”

“Karar verdiğimizi sanıyordum...” diye başladı Hud ama Ashley onun sözünü kesti.

“Ailenin şu sıralar yeterince sorunu var zaten.” Sandaletlerini giymeye başladı. “Sence de öyle değil mi?”

“Nina’yı mı kastediyorsun?” dedi Hud kapıya kadar Ashley’nin peşinden giderken. “Nina toparlayacak. Bunun Nina’nın başına gelen en zor şey olduğunu mu sanıyorsun?”

“Benim demek istediğim de bu işte,” dedi Ashley, Airstream’den çıkarken. Ayakları kuma battı, gözüne güneş girdi. Hud bir adım arkasındaydı. “Olay çıksın istemiyorum. Ailen...”

“Çok ilgi çekiyor mu diyeceksin?” dedi Hud.

“Kesinlikle. Ben de Nina için bir sorun daha çıkarayım istemiyorum.”

Hud’ın Ashley’de başından beri bu kadar büyüleyici bulduğu şey, daha önce sadece birkaç kez görüşmüş olmalarına rağmen ablası için böyle düşünceli davranmasıydı işte.

“Biliyorum ama... onlara söylememiz gerek,” dedi Hud, Ashley’yi kendine doğru çekerek. Kollarını kızın omuzlarına koydu, başını kendi başının altına sıkıştırdı. Saçlarını öptü. Ashley güneş kremi kokuyordu – sahte hindistancevizi ve muz. “Jay’e söylememiz gerek,” diye netleştirdi.

“Biliyorum,” dedi Ashley. Başını Hud’ın göğsüne yasladı. “Sadece o insan olmak istemiyorum.”

“Hangi insan?”

“Kaltak işte, bilirsin. İki kardeşin arasına giren.”

“Hey,” dedi Hud. “Sana âşık olmam benim hatam. Senin değil. Ayrıca bugüne kadar yaptığım en iyi şeydi.”

Kader bazen bize çelme takar. Hud’ın vardığı sonuç buydu. Hayatı boyunca olup biten pek çok şeye ancak böyle anlam verebilmişti. Onu –herkesi– belirli bir geleceğe doğru yönlendiren el her kiminse... hiç hata yapmamasının imkânı yoktu.

Bazen kızla önce yanlış kardeş tanışırdı. Bundan daha karmaşık olmasına gerek yoktu. Hud ve Ashley... onlar sadece kaderi düzeltiyordu.

“Jay’le birlikte olmam çok mânâsızdı zaten,” dedi Ashley kendini geri çekerek, sadece elleri birbirine kenetli kaldı.

“Seni ilk gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Hud. “Dedim ki, *Bu kız Jay’e hiç yakışmıyor.*”

“Sana yakıştığımı mı düşündün?”

Hud başını iki yana salladı. “Hayır, bana göre fazla güzelsin.”

“Eh, en azından bunun farkındasın.”

Ashley bu kez kendini daha uzağa çekti, topuklarını kuma daldırdı, Hud’ın elinin onu düşmekten koruyan tek şey olmasına izin verdi. Hud onu bir süre o şekilde tuttu, sonra tekrar kendine çekti.

“Bu gece gelmelisin,” dedi. “Jay’e söyleriz ve her şey yoluna girer.”

“Jay’e söylenecek” şeyin bir yalan olacağına dair dile getirilmemiş bir anlaşma vardı aralarında. Yarı-gerçek.

Jay’e birlikte olduklarını söyleyeceklerdi. Altı ay önce Venice Boardwalk’ta karşılaştıkları bir gece yatmaya başladıklarını söyleyeceklerdi. O zamanlar Ashley ve Jay hâlâ birlikteydi.

Ashley rüzgârda uçuşan mercan rengi bir elbisenin üzerine kot ceket giymişti. Hud’ın üzerinde beyaz bir şort ve kısa kollu, yakası düğmeli mavi bir gömlek ve ayaklarında da eski bir çift Topsiders vardı.

Üzerinde dandik sloganlar yazan kolsuz tişörtler ve ucuz güneş gözlükleri satan turistik bir dükkânın önünden geçerken karşılaştıklarında ikisi de arkadaşlarıyla içmeye çıkmıştı.

Selamlaşmak için durmuşlar ve arkadaşlarına bir dakika içinde onlara yetişeceklerini söylemişlerdi. Ama o “bir dakika” gittikçe uzamış, uzamış ve sonunda arkadaşlarına yetişemeyeceklerini fark etmişlerdi.

Bulvarda birlikte ağır ağır yürüyüp dükkânlara ve barlara girerken konuşmaya devam etmişlerdi. Hud hasır bir kovboy şapkası denemiş ve Ashley kahkaha atmıştı. Ashley gırgır olsun diye eline bir Wonder Woman kemendi almış ve havada döndürürmüş gibi yapmıştı. Hud, Ashley’nin ona gülümsemesinden o gecenin ikisinin de aklında olmayan büyük bir şeye dönüşeceğini anlamıştı.

Saatler sonra, çok sayıda içkinin ardından, Mad Dogs denen bir bardaki tuvalet bölmelerinden birine atmışlardı kendilerini. Ashley, “Hep seni istedim. Aslında hep seni istedim,” diye fısılda-mıştı Hud’ın kulağına. *Aslında hep onu istemişti.*

Ashley’nin bunu söylemesinden bir saniye sonra Hud onu öpmüştü ve bacaklarını kavrayıp beline dolayarak sırtını duvara yaslamıştı. Hud’ın adını çıkaramadığı bir çiçek gibi kokuyordu. Saçları, parmaklarının arasında ince ve yumuşaktı. Daha önce hiç kimse o gece Ashley’nin olduğu kadar iyi gelmemişti ona.

İşleri bittiğinde ikisi de coşkulu, tatmin olmuş ve kuş gibi hafif

hissetmişti. Ta ki midelerine taş gibi bir suçluluk hissi çöreklenene kadar.

Hud kendini iyi bir adam olarak görürdü. Ama yine de... kardeşinin kız arkadaşıyla seks yapmak pek de iyi adamların yapacağı türden bir şey değildi.

Hele bunu tekrarlamak, hiç.

Ama sonra o gece yaşandı ve sonra bir diğeri. Derken kıyı boyunca, dört kasaba ötedeki bir restoranda akşam yemeği. Ardından Ashley'nin Jay'den tamamen ayrılması gerektiğine dair birkaç tartışma.

Sonra da gerçekten ayrılması.

Beş ay önce Ashley gecenin on birinde Hud'ın Airstream'ine gelmiş ve "Ondan ayrıldım. Sanırım seni sevdiğimi bilmen gerekiyor," demişti.

Hud onu içeri çekmiş ve yüzünü ellerinin arasına alarak, "Ben de seni seviyorum," demişti. "Seni seviyorum, hem de... nasıl desem... sevmemem gereken zamanlardan beri seviyorum."

Şimdiyse sadece zaman kolluyor, Jay'e yarı-gerçeği söyleyecekleri o mükemmel ânı bulmaya çalışıyorlardı. Yarı-kardeşler arasındaki yarı-gerçek. Gerçi Jay ve Hud kendilerini hiçbir zaman yarı kardeş olarak görmemişti.

"Partiye gel," dedi Hud, Ashley'ye. "Herkes söylemeye hazırım."

Ashley beyaz güneş gözlüğünü takıp anahtarlarını alırken, "Bilmiyorum," dedi. "Bakarız."

08:00

Nina sörfte çıkmıştı, aradığı türden uzun, ağır ve sağdan kırılan dalgalar bulmakta zorlanıyordu.

Oraya gösteriş için gitmemişti. Hem o sabah dalgalar buna uygun değildi zaten. Tek istediği uzun sörf tahtasını zarafetle sürmek, dalga onu üzerinden atana kadar çapraz gitmekti.

Plaj sessizdi. Üç taraftan on beş metrelik falezlerle korunan bu küçük, özel koyun görkemi de buydu. Teknik olarak plaj halka açık olsa da oraya nasıl gidileceğini bilenler yalnızca özel basamaklara erişimi olanlar ya da taşlık kıyıda zorlu bir yürüyüşü ve denizin kabarma riskini göze alanlardı.

O sabah Nina plajı koyu parlak mayolarıyla güneşlenen ve Jackie Collins'le Stephen King okuyan iki ergen kızla paylaşıyordu.

Sudaki tek kişi olduğundan Nina zirveyi geçene kadar tahtasıyla telaşsızca takıldı. Orada öylece süzülürken bacakları suyun içinde sallanıyor, rüzgâr ıslak tenini ürpertirken güneş çıplak omuzlarını yakıyordu ve Nina şimdiden buraya gelme sebebi olan huzurun küçük bir parçasını bulmuş gibiydi.

Bir saat önce partiden korkuyordu. Hatta iptal etmeyi bile geçirmişti aklından. Ama Jay, Hud ve Kit'e bunu yapamazdı. Kardeşleri her sene bu partiyi dört gözle bekler, aylar sonra bile ondan bahsederlerdi.

Parti, yıllar önce kasabadaki bir avuç sörfçüyle kaykaycının ağustos ayının son cumartesi günü Rivaların evinde bir araya gel-

diği bir bira âlemi olarak başlamıştı. Ama aradan geçen zamanda Nina'nın şöhreti almış yürümüş ve Brandon'la evlenerek dikkatleri daha da üstüne çekmişti.

Parti her geçen yıl daha çok tanınmış insanın ilgisini çekmeye başlamış gibiydi. Oyuncular, pop yıldızları, modeller, yazarlar, yönetmenler, hatta birkaç Olimposlu. Nasıl olduysa, bir zamanlar küçük bir toplasmadan ibaret olan olay, kaçırılmayacak partiye dönüşmüştü. Keşke *o zaman* orada olduğunuzu söyleyebilseydiniz.

1979'da Warren Rhodes'la Lisa Crowne cırlıçıplak havuza girdiğinde. '81'de ikisi de süpermodel olan Alma Amador'la Georgina Corbyn kocalarının önünde işi pişirdiğinde. Geçen sene Bridger Miller'la Tuesday Hendricks ilk kez karşılaşp Nina'nın arka bahçesinde esrar tüttürdüklerinde. İki hafta sonra nişanlanmışlardı, sonra da mayısta Tuesday adamı sunakta terk edip gitmişti. *Now This*'in manşeti *GELİNLİK TUESDAY'İN ÜZERİNE NEDEN OTURMADI?* olmuştu.

İnsanların Riva partisinde olanlarla ilgili anlattıkları hikâyelerin sonu yoktu, ki Nina bazılarının doğruluğundan da şüpheliydi.

Sözümona Louie Davies, Alexandra Covington'ı Nina'nın havuzunda üstsüz yüzerken görüp keşfetmişti. *Let 'Em Down Easy*'de ona fahişe rolünü vermişti ve şimdi, tam iki yıl sonra, kadın Oscar kazanmıştı.

Görünüşe göre 1980'deki partide Sunset Stüdyoları'nın yeni yöneticisi Doug Tucker sarhoş olmuş ve herkese Celia St. James'in eşcinsel olduğuna dair kanıtları olduğunu söylemişti.

Nina'nın komşusu Rob Lowe, geçen sene diğer komşu Emilio Estevez'le onun mutfağında "Jack & Diane"ın tamamını söylemiş miydi? İnsanlar öyle olduğunu söylüyordu ama Nina emin değildi.

Kendi evinde olup biten her şeyi her an yakalaması mümkün değildi. Gelen herkesi görmüyordu. Genellikle kardeşlerinin iyi zaman geçirip geçirmediğiyle ilgilenirdi. Kardeşleri de hep iyi zaman geçirirdi.

Geçen yıl Jay ve Hud, Breeze'in tüm üyeleriyle ot tüttürmüştü. Kit de bütün geceyi Nina'nın odasında Violet North'la konuşarak geçirmişti, Violet'in ilk albümünün bir numaraya yükselmesinden bir hafta önceydi. Jay ve Hud o günden beri ne zaman isteseler Breeze'in konserlerine bilet buluyorlardı. Kit de haftalar boyunca Violet'in ne kadar havalı olduğunu anlatıp durmuştu.

Yani Nina partiyi öylece iptal edemeyeceğini biliyordu. Rivalar belki pek çok aileden farklıydı, sadece dört kardeşten oluşuyordu ama kendilerine has gelenekleri vardı. Hem zaten hiçbir zaman davetiyesi olmamış bir partiyi iptal etmenin de makul bir yolu yoktu. Nina onları orada istese de istemese de insanlar geliyordu.

Bir *Sports Illustrated* çekiminde tanıştığı yakın arkadaşı Tarine'den Vaughn Donovan'ın bile gelmeyi planladığını duymuştu. Ve Nina, Vaughn Donovan'ın belki de ekranda görüp görebileceği en seksi adam olduğunu kabul etmeliydi. *Wild Night*'ta alışveriş merkezinin otoparkında gözlüğünü çıkarırkenki gülümsemesi Nina'nın aklını hâlâ başından alıyordu.

Nina hemen batısından şişmenin gelişini izlerken partinin bir lanet değil, aksine bir lütuf olduğuna karar verdi. Tam da ihtiyacı olan şeydi. İyi vakit geçirmeyi hak ediyordu. Kendini biraz bırakmayı hak ediyordu. Tarine'le bir şişe şarap içebilirdi. Flört edebilirdi. Dans edebilirdi.

Nina, ilk dalganın hemen ötesine çarpışını izledi. Ağır ağır, durmadan, güzelce, tam da Nina'nın umduğu gibi sağa doğru dökmeye başladı. İkinci dalga geldiğinde Nina oraya doğru ilerledi, altında kabaran dalgayı hissetti ve dikildi.

Suyla birlikte hareket etti, yalnızca kendini nasıl dengeleyeceğini, alırken ve verirken mükemmel oranı nasıl ayarlayacağını düşündü. Geleceği ya da geçmişi düşünmedi, sadece şimdi vardı. *Nasıl dururum, nasıl tutunurum, nasıl denge kurarım? Daha iyi. Daha uzun. Daha rahat.*

Dalga hızlandığında Nina daha da büküldü. Dalga yavaşladığında tahtasını kaldırdı. Yönünü belirleyince düşünmeden burna

doğru dans etti, hızla asla uyuşmayan bir yumuşaklıkla hareket etti. Sörf tahtasının tam ucunda, ayakları dengede, sağlam durabilmek için kolları açılmış hâlde bir süre öylece durdu.

Hayatı boyunca zarafeti onu hep korumuştı.